

LUXEMBURGERSIA

(Fortsetzung von Seite 242 und 243)

Das Festgedicht des Herrn Isy Comes (Echternach)

Op dem Ändre'i Duchscher seim Graaf de 4. August 1929

Beim Ampes an der Schmed e jonge Mensch
Nom Feierowend heemert 't Eisen;
Säi Gäst aß feirig a säin Härz voll Wönsch,
Der Birgerschaaft e Stek voo Konst ze weisen:
En Auerweerk a Glookespill, dat gelt
A weist Geschek, mat Hoffnong heen erföllt.

Lo liicht et feerdig do, et aß geglekt,
A Perle Schweeß op d'Reeder tröllen;
Hee stäht en Weil do stoor a wi verzekt,
An d'Heen no Feil an Hoomer gräife wöllen.
«Ween hoorde Stol ze mästre wäß an Eisen,
«Kann och am Leewen extra Kraaft beweisen.»

«E Menscheleewen, Blaaf oom grüße Baam,
«Am Heerbst vom Stuurm an d'Weit gedroen;
«E Menscheleewen, Wolkescheet an Draam,
«En eidel Nosschool, de' an d'Meer verschloen!
«An dach, wat kann e Mensch mat Härz an Heenen
«Fir d'Menschhät Go'ts a Wonnerschins volleenen.»

Wuno de Schleesseschjong zur Zäit getroocht,
Ze geen der än, de' eppes daachen —
Dat hood hee spidder räichlich och vollbroocht,
Op eigen Oort säi Leewenswee zu maachen:
E Papp a Kinik an em Oorbichtsräich,
Wu. all, mat selwigt Rechter, wäre gläich.

D'Geld hat fir hee vill mih wi eidle Klank,
Dee leider dach su läicht verfiert;
Vill le'wer war d'gestölte Läd an Dank,
Den ä mat Lächlen töscht veer Auen hi'ert.
Sein lenk Hand emmer woßt, wat d'recht ging speenen,
Well d'Geen war hee gewint mat biden Heenen.

Ween hätt sein Go'thät net erfoor,
Den änt gese' voo seine Steker,
Wu Schalkzickkät erfaast is allegoor,
Läicht Fräd entbreent a Lost an alle Bleker?
Wee lachen dät, et häscht, den aß kä Schlechten;
Däi Witz an Erzhumor säi voo dem echten!

Dein irdisch Boon durchlaaf, hei ro'gs de o'us,
Zaldot am Feld no daaprem Streewen;
Däi Weerk bestäht, et ble't däi fredlich Ho'us,
Däin Noom aß agedron an d'Bo'ch voo Leewen.
An haut dein villfach Frönn sich hei afannen,
Fir oon däi Graafstä Lorbeerstrais ze bannen.

Onsichtbar önnner is en Eengel stäht
Mat Palm a Foondel an der Hand,
Opriicht a stolz, am wäis-blo-rude Kläd:
Et aß de Gäst voo Letzeburger Land.
Wat set sein Schreft, de' än drop lese kann:
En treie Letzeburger heen, e ganze Mann!

Das Lied des Herrn Besenius, Berburg

Dankbar Erënnerong un den Ändre'i Duchscher

I.

Am klengen Dürf, am ställe Frid,
Wo' doftteg Lanne frëndlech wenken,
En einfacht Kraiz e Graaf behit,
Fridlech driwer d'Blu'eme blenken.
De Méschter le'f aß gaang zur Ro',
A virun d'Stämme schallen:
«Mir hun Dech gîr, an ëmmerzo'
«Soll bleiwen d'Le'ft vun allen!»

II.

Am Schaffen hu'et hi'en d'Gleck gesin,
Den Adelsbre'f vum Mënscheli'ewen,
Hi'en hu'et is gleklech Arbecht gin,
Lëschtteg Schaffen, frêdeg Stri'ewen.
A Gro's a Kleng ging Hand an Hand,
An all vun Hîrzen danken:
«Mir sin Dir treî am ganze Land;
«Bei Dir sind haut d'Gedanken.»

III.

An d'Le'ft am Hîrz zu sengem Land,
De' dët hi'e sangen, frêdeg li'ewen
Als glecklecht lëtzeburger Kand.
D'Hëmechsl'i'ewen, d'Hëmechsstri'ewen!
An Daag an Nu'echt, sein Hîrz aß wärm
A le'st hi'en drëmen, tîrmen:
«O Hëmechland, an dengem Arm
«Do trotzen ech all Stîrmen!»

IV.

De'f aus dem Hîrz soll mam Gesank
Och haut zum Himmel schallen
E Gro's vu Le'ft an Trei an Dank
«Vum Hëmechshaus»
Zum ställe Graaf, vun allen,
Wo' hi'e ro't aus,
Ro't glecklech aus!